

En toen kwam Jesse

Colofon

ISBN: 978 94 6365 058 8
1e druk 2018
© 2018, Monique Lutgens-Blom

Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
8911 LE Leeuwarden
Telefoon: 058 - 289 48 57
www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

De schrijfster hoopt met haar boek aanzetten te geven om kinderen zoals Jesse beter te begrijpen. Het gaat haar er niet om, met de vinger naar mensen of instellingen te wijzen en daarom heeft ze sommige namen veranderd om de privacy van beschreven personen te beschermen. Ze wijst erop, dat wat in dit boek is beschreven, haar waarheid en waarneming is, geschreven vanuit oprechte zorg en onvoorwaardelijke moederliefde.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

En toen kwam Jesse

Monique Lutgens-Blom

Inhoud

Voorwoord	7
1. Zo had ik het me allemaal niet voorgesteld ...	13
2. Opeens was het zover	29
3. De bevalling	36
4. Couveuse	45
5. Zonder Jesse naar huis	51
6. Jesse mocht mee naar huis	57
7. Liesbreuk	64
8. Het kinderdagverblijf	68
9. Epileptische aanval	78
10. Osteopaat	84
11. Stichting MEE	94
12. De maag-darmspecialiste	99
13. Triptrapstoel	106
14. Vertrouwenspersoon	113
15. Gedrag en communicatie	117
16. Onderzoeken	125
17. Twee ambulances, terug in de tijd	135
18. Adelante	139
19. Terug naar het kinderbehandelingscentrum	146
20. Een nieuwe start	151
21. Hoe moet het verder met Jesse?	156
22. De eerste dag bij het KLIN© Atelier	158
23. Cerebrale Visuele Beperking	160
24. Burn-out	166
25. Darmspoelingen	170
26. MRI-scan	179
27. Kempenhaeghe	183
28. Schoolkeuze	192
29. Boeddha, even terug in de tijd	202
30. Klinisch geneticus, even terug in de tijd	206

31.	Hoogsensitief	212
32.	Afbouwen depakine	221
33.	Mijn vader, weer even terug in de tijd	230
34.	Gebruiksaanwijzing	235
35.	Terugblik	241
36.	Over Jesse kon ik een boek schrijven ...	246
37.	Woedeaanvallen op school	251
38.	Speciale mensen	258
39.	Zeven insulden	261
40.	Geschorst	266
41.	Individueel vervoer	279
42.	Moeilijke beslissing	284
43.	Narcose	290
44.	Te hoge dosis aan medicatie waardoor Jesse een delirium had?	295
45.	Ziekenhuis Maastricht	300
46.	MRI-scan	303
47.	Verlamd	308
48.	Weer naar school	310
49.	Mijn gevoel werd bevestigd	316
50.	Stoppen met werken	322
51.	Geen vervoer meer	330
52.	De donkerste nacht ...	335
53.	Zeven magere jaren	339
54.	Het ZZTK-syndroom	341
55.	De dingen mogen zijn zoals ze zijn	344
56.	Zo kan het ook	349
57.	Afscheid	358
58.	Met de billen bloot!	361
59.	Spiegeltje ...	363
	Nawoord	367
	Bijlage	369

Voorwoord

De aanleiding om dit boek te schrijven is de geboorte van onze zoon Jesse.

Nadat ik zeven jaar geprobeerd had zwanger te raken door middel van ivf was ik uiteindelijk spontaan zwanger geraakt.

Een zwangerschap uit het boekje. Ik voelde me goed en vrolijk en vol enthousiasme wachtte ik de negen maanden zwangerschap af en genoot ik van alle voorbereidingen die nodig waren.

Ik kon gewoon lekker blijven werken tot het einde van mijn zwangerschap met 'mijn' kinderen op het werk.

Het duurde mij te lang om ons kindje eindelijk in mijn armen te mogen sluiten. Ik was ongeduldig en heel erg nieuwsgierig naar hem.

Uiteindelijk werd Jesse een maand te vroeg geboren.

Ik werkte al vijftien jaar in de kinderopvang en wist ongeveer welke stappen een kind maakte in zijn ontwikkeling. Bij Jesse bleek het anders te zijn. Alles kwam later en iedereen om ons heen stelde mij gerust met de uitspraak dat Jesse een maand te vroeg geboren was en hij tijd nodig had om zijn stapjes te maken. Het kwam wel goed. Ik moest me geen zorgen maken.

Toch voelde ik iets bij hem en ik kon er de vinger niet opleggen. Als ik me zorgen maakte ging ik surfen op internet om antwoorden te vinden of eigenlijk om mijn gevoel te bevestigen.

De antwoorden die ik kreeg via internet bevredigden mijn gevoel niet maar maakten mij angstig. Steeds weer ging ik het goedpraten voor mezelf, met de woorden 'het komt wel goed met Jesse'. Dat voelde ik ook daadwerkelijk.

Twee weken na de veertienmaandenprik kreeg Jesse een epileptische aanval in een supermarkt. Vanaf toen veranderde mijn hele leven en ging bestaan uit angst, onzekerheid en verdriet.

Sindsdien kwamen wij in een malle molen terecht en van het een kwam het ander. Ik had geen tijd meer om over de ene situatie na te denken die zich had voorgedaan want dan diende de volgende situatie zich weer aan die mij geheel in beslag nam.

Jesse lag standaard drie keer per jaar in het ziekenhuis met insulden waar hij soms heel lang in bleef hangen.

In 2011 had ik geroepen dat ik wel een boek over Jesse kon schrijven. Er gebeurde zoveel met en rondom hem; het leek alsof ik in een heel slechte film was beland.

Elke dag weer veegde ik de scherven bij elkaar en voordat ik de voordeur uitging zorgde ik ervoor dat mijn haar goed zat, trok ik leuke kleren aan. Ik stak mijn borst naar voren en probeerde altijd het positieve van het leven te blijven inzien en maakte leuke herinneringen met mensen die dicht bij mij stonden.

Door gewoon elke dag weer fris en fruitig op mijn werk te staan, mijn mannen verzorgd de deur uit te laten gaan, met vriendinnen erop uit te gaan en proberen leuke dingen in het leven te doen, kreeg ik energie en dan laadde mijn batterij weer op.

Zo hield ik mij staande.

François, mijn rots in de branding, was er lieflijk wel maar hij liet mij gewoon op mijn eigen manier en in mijn eigen tempo de dingen ervaren en hij trok zich terug omdat hij ook de hele situatie moest 'overleven' op zijn manier. Hier was ik achteraf heel erg blij mee. Al was het op bepaalde momenten ook erg moeilijk en voelde ik mij soms eenzaam en alleen. Uiteindelijk had mij dat gebracht waar ik nu ben. Ik had veel dingen alleen opgelost en verwerkt en ik had mij niet laten beïnvloeden door zijn gedachten maar mijn eigen gevoel gevolgd en daarnaar gehandeld. Heel waardevol, zie ik achteraf na het schrijven van mijn boek. Ik was onafhankelijk, maakte mijn eigen keuzes en volgde mijn gevoel.

In februari 2015 werd ik verrast door een burn-out. Vanaf toen ben ik begonnen met het schrijven van mijn boek.

Tijdens het schrijven over nare herinneringen die meer met me hadden gedaan dan ik toen op dat moment had ervaren, heb ik gehuild als een klein kind. Soms kwam het verdriet vanuit mijn tenen, zo diep zat het in mij geworteld. Steeds werd ik weer verrast door diep geworteld verdriet. Vaak vroeg ik me af of het normaal was wat Jesse eigenlijk allemaal had meegemaakt op zo'n jonge leeftijd.

Wat maakte mij dit verdrietig tijdens het schrijven. Een keer per week schreef ik aan mijn boek. Meestal als Jesse de deur uitging totdat hij weer thuiskwam uit school.

Voordat ik begon te schrijven, zorgde ik eerst dat alles was opgeruimd in huis en maakte ik het gezellig met theelichtjes die ik aanstak en een kop koffie. Zo kon ik ontspannen beginnen met schrijven zonder afgeleid te worden door spullen die rondslingerden. Zo kon ik me helemaal focussen op het schrijven van mijn boek. Als ik even moest nadenken en mijn ogen van het scherm van de laptop haalde, genoot ik van ons gezellige huisje en kreeg ik weer energie.

Soms schreef ik twee hoofdstukken achter elkaar en schrok ik, als ik op de

klok keek hoe laat het was. De tijd vloog voorbij en ik tikte erop los alsof ik een deadline moest halen. Hele verhalen verschenen op het scherm van de laptop zonder dat ik diep na had gedacht over hoe het ook alweer allemaal was gegaan. Alsof ik het van mijn harde schijf kopieerde rechtstreeks naar de laptop.

Als ik klaar was met het schrijven die dag, moest ik altijd even op de bank gaan zitten om te resetten en de draad van het dagelijks leven weer op te pakken. Soms zat ik daar met dikke ogen en mijn ziel onder mijn arm en was ik blij als ik Jesse weer in mijn armen kon sluiten nadat ik de herinnering aan benauwende situaties had opgehaald uit het verleden. Als Jesse eenmaal thuis was en hij meteen bij binnenkomst ongewenst gedrag vertoonde, vervaagde dat en hoopte ik dat het snel weer morgen was zodat hij weer naar school kon gaan.

Soms voelde ik me ook enorm opgelucht na het schrijven aan mijn boek, eindelijk stond alles op papier en kon ik het hele verhaal loslaten. Daar werd ik heel erg rustig van. Tijdens het schrijven kreeg ik ook nieuwe inzichten en ging ik steeds beter naar mezelf kijken, naar welk aandeel ik had gehad in bepaalde situaties. Als ik dit toen zo had gedaan dan was het misschien anders gelopen en ik bedacht dan dat ik in zo'n zelfde situatie de volgende keer anders ging handelen of het anders ging aanpakken en er anders mee wilde omgaan. Communicatie was een van de belangrijkste dingen waar het telkens weer opnieuw misging. Ik had verwachtingen die ik eigenlijk niet mocht hebben tegenover anderen, ik ging dingen zelf invullen terwijl als ik had nagevraagd bij die ander of mijn gevoel klopte of wat er eigenlijk werd bedoeld met bepaalde uitspraken, me dat een hoop ergernis en denkwerk had bespaard.

Alles wat er gebeurde rondom Jesse had ik van een berg geschreeuwd zodat iedereen het wist en kon horen, omdat ik me niet gehoord voelde. Misschien had ik gewoon simpelweg kunnen zeggen op dat moment tegen die persoon: "Ik voel me niet gehoord." Waarschijnlijk waren dingen dan ook anders gelopen. Nu schoten mijn ogen vuur en zat ik vol boosheid en verdriet en hield ik me in naar de persoon in kwestie. Misschien had ik gewoon moeten benoemen hoe ik me voelde op dat moment en aangeven dat ik boos en gefrustreerd was. Meer duidelijkheid naar anderen tonen. Vaak zei ik wel wat ik bedoelde maar dat kwam dan of met een hele lading emoties, waardoor de persoon in kwestie al lang niet meer naar me luisterde en al in de startblokken stond om zichzelf te verdedigen, of ik zei het op een manier die niet duidelijk was omdat ik er van alles omheen breide wat niet van toepassing was en dan raakte ik de interesse van de persoon die ik de

boodschap wilde overbrengen ook kwijt. Die zat inmiddels allang bij de gedachte wat zij (of hij) vanavond ging koken.

Hoe moeilijk kon het zijn om gewoon op een fijne, duidelijke manier te zeggen wat ik bedoelde?

Uiteindelijk was het mij al meerdere malen gelukt in moeilijke situaties om te zeggen wat ik voelde, met kloppend hart, maar achteraf voelde ik mij opgelucht, trots en vol ongeloof dat ik dat zomaar even had gezegd. Er waren altijd mensen geweest tegenover wie ik wel mijn mening uitte en die ik wel vertelde hoe ik het voelde of bij wie het aangaf als ik het ergens niet mee eens was. Dat waren mensen die daar voor openstonden en dat voelde ik gewoon. Of kwam het omdat dit mensen waren die dit over zichzelf wisten en die durfden te kijken naar zichzelf en openstonden voor kritiek? En omdat ik zeker wist dat die personen niet boos werden op mij omdat ze zichzelf wilden verdedigen? Deze personen waren namelijk nog niet klaar om kritiek te ontvangen en die liet ik in hun waarde, zodat ze zelf achter de waarheid konden komen, door afstand te nemen.

Tijdens mijn burn-out belandde Jesse weer in het ziekenhuis met een aanval die werd getriggert door koorts. Dit ziekenhuisbezoek verliep anders dan ik was gewend. Er gebeurden dingen die ik eigenlijk nooit hoopte mee te maken met Jesse. Toen bleek ook nog eens vanuit het niets dat Jesse halfzijdig verlamd was en niemand wist tot op heden hoe dit kon gebeuren. Mijn wereld stortte in.

Door keuzes te maken, mij bij situaties neer te leggen, de angsten over me heen te laten komen in plaats van ertegen te vechten, te leren hoe ik het anders of beter kon doen en een andere kijk op het leven te krijgen had ik de burn-out verslagen.

Uiteindelijk ging het boek niet over Jesse maar over mezelf.

Als ik naar mezelf keek had ik sinds de geboorte van Jesse ontzettend veel geleerd en iedere dag leerde ik weer iets bij. In plaats van te leven met beperkingen, probeerde ik te leven met oplossingen en vooruitzichten. Toen ik in de spiegel die Jesse mij voorhield keek, wat confronterend was en heel vaak niet leuk, werd ik vaak boos omdat ik soms geen grip had op bepaalde situaties of niet wist hoe ik het anders moest doen. Daar werd ik onzeker van werd, maar uiteindelijk koos ik toch voor de beste optie. Door Jesse werd ik de beste versie van mezelf.

Zolang ik maar in die spiegel bleef kijken die Jesse mij voorhield en van elke situatie die zich voordeed leerde, begon ik steeds beter te begrijpen hoe het werkte.

Als Jesse gedrag vertoonde naar mij, moest ik het antwoord bij mezelf zoeken.

Hoe ik in het leven stond als persoon in mijn eigen kracht en mijn houding die daarbij hoorde, daar reageerde Jesse op. Jesse begreep lichaamstaal en communiceerde zonder woorden, hij voelde.

Ik moest puur zijn, de dingen die ik zei moesten overeenkomen met mijn gevoel, ik moest ook duidelijk communiceren, begrip tonen, hem serieus nemen en hem goed blijven volgen. Maar het allerbelangrijkste was liefde geven, onvoorwaardelijke liefde, daar groeide hij van en dat maakte de moeilijke situaties waar hij vaak in verkeerde, dragelijker.

Wat fijn om van zo'n mooi kind te mogen leren en dingen via hem te ervaren. Dit was geluk en rijkdom en niet pech hebben dat mij dit allemaal was overkomen ...

Hoofdstuk 1

Zo had ik het me allemaal niet voorgesteld ...

Als kind had ik mij altijd kinderen gewenst. Twee kinderen.

De toekomst had ik bij wijze van spreken al uitgestippeld.

De dag waarop François en ik besloten dat we heel graag samen kinderen wilden, was toen we een of anderhalf jaar samen waren.

Ik was achtentwintig jaar en François was dertig jaar.

We zijn elkaar op latere leeftijd tegengekomen, we zaten in hetzelfde schuitje: we hadden allebei een langdurige relatie achter de rug die was beëindigd.

We waren nog niet eens getrouwd en wilden nog van alles in ons huis doen: van een hele nieuwe badkamer bouwen tot de zolder bewoonbaar maken met een dakkapel.

Ik wist zeker dat dit de man was waar ik kinderen mee wilde hebben. Samen hadden wij besloten dat ik zou stoppen met de pil. Het eerste halfjaar gebeurde er helemaal niks.

Op de een of andere manier hadden we samen een leuk en druk leventje en we waren er niet van ondersteboven dat het niet meteen lukte.

We hadden immers onze drie ‘kinderen’, onze mini bulterriërs.

Een witte, een bruine en een zwarte hond.

Daar hadden we onze handjes vol aan.

Na een jaar gingen we samen naar de huisarts en ik werd doorgestuurd naar de gynaecoloog in het ziekenhuis.

Alle nodige onderzoeken werden verricht.

Alles was goed en ik kon gewoon zwanger worden.

François werd ook onderzocht en het enige dat naar voren kwam was dat zijn zaad wat trager was. Dat kon te maken hebben met stress, veel fietsen, in een te warm bad zitten, et cetera, dat scheen allemaal nadelig te zijn voor het zaad.

De dokter zei: “Er hoeft maar net een snelle tussen te zitten en het is raak.”

Zo was het ook en ik maakte me verder geen zorgen.

Vroeg of laat zouden wij samen kinderen krijgen.

Dat was gewoon een gevoel en daar had ik alle vertrouwen in. Dat zag ik bij ons tweetjes ook helemaal voor mij, een kindje.

We gingen gewoon door met waar we mee bezig waren en ondertussen waren we getrouwd en de nieuwe badkamer was ook gerealiseerd.

Na onze bruiloft, nee, niet meteen de dag erna, zijn we weer terug naar de huisarts gegaan, zoals afgesproken.

We werden doorgestuurd naar het ziekenhuis en we kwamen in aanmerking voor ivf.

Betekenis ivf

In vitro fertilisatie is een vruchtbaarheidsbehandeling waarbij de bevruchting buiten het lichaam tot stand komt: ‘in vitro’ betekent ‘in glas’ en ‘fertilisatie’ betekent ‘bevruchting’. De behandeling wordt aangeduid met de afkorting ivf.

De vrouwelijke eikel en een aantal mannelijke zaadcellen (ongeveer 100.000 per eikel) worden in een glazen schaalje in het laboratorium samengebracht. Zo wordt geprobeerd een bevruchting te laten plaatsvinden, op dezelfde wijze als dit anders in de eileiders zou gebeuren.

Als er eicellen zijn bevrucht, dan worden maximaal twee embryo's in de baarmoeder teruggeplaatst. Hieruit kan een normale zwangerschap volgen.

Ik was nagenoeg alle herinneringen aan het hele ivf-gebeuren kwijt.

Door dingen op te zoeken en na te lezen via internet dacht ik: “Ja inderdaad, helemaal vergeten.”

Bizar, normaal wist ik alles tot in detail en van het hele ivf-gebeuren stonden mij maar een paar beelden bij en door te lezen over ivf kwam alles weer langzaam terug.

Toen ik met ivf startte, stond ik er stoer in en ging ervoor.

Hup, hup, niet over nadenken en het niet zwaarder maken dan dat het al was.

Erbij stilstaan betekent emoties, waaronder angst, verdriet en misschien boosheid: waarom lukte het bij ons niet op de normale, makkelijke manier? Hoe heerlijk leek het me om zomaar opeens zwanger te raken zonder dit hele traject te doorlopen.

Eroverheen stappen en er verder niet over nadenken hield mij op de been.

Dat had ervoor gezorgd dat ik dit hele proces had doorstaan met een lach en heel af en toe een traan die snel werd weggeveegd.

Nu ik erover schreef werd ik intens verdrietig.

We werden op een avond uitgenodigd in het ziekenhuis te Maastricht voor een informatieavond over ivf.

Daar kwamen we bij elkaar met acht koppels die net als wij gingen starten met ivf.

We kregen de benodigde informatie via een diavoorstelling.

Daarna mochten wij vragen stellen over dingen die onduidelijk waren, praten over de zorgen die wij hadden over bepaalde zaken of wat dan ook. Alle vragen werden zo goed mogelijk beantwoord door een ivf-team.

Er werd ook precies uitgelegd hoe ivf in zijn werk ging, met voorbeelden van beeldmateriaal en ook het echte materiaal werd getoond.

Interessant hoe het hele proces verliep.

Er was een mevrouw die haar eigen succesverhaal kwam vertellen en hoe zij het hele ivf-proces had ervaren.

Heel mooi en emotioneel.

En toen was het binnen vier maanden na de infoavond eindelijk zover!
Spannend!

We gingen starten met ivf.

De eerste twee weken moest ik starten met het slikken van de pil.

In eerste instantie was ik onder de indruk. Willen wij graag een kind en dan start ik met het slikken van een anticonceptiemiddel.

De pil moest ik twee weken slikken om de cyclus stil te leggen.

Ik kreeg decapeptyl (0,2 ml per dag wat er voor zorgt dat je eigen cyclus onderdrukt wordt), puregon (het stimulatiehormoon) en utrogestan-bolletjes (zorgt voor het opbouwen van je baarmoederslijmvlies).

Nadat ik twee weken de pil had geslikt, kwam na een paar dagen de menstruatie op gang.

Startfase

Op de dag dat ik ongesteld werd moesten we beginnen met het prikken van decapeptyl.

Jaja, François en ik hadden een ware ‘prikcursus’ gehad in het ziekenhuis. Ik durfde bij mijzelf geen spuit te zetten en liet dit met het volste vertrouwen aan François over. Eigenlijk heel mooi, dit voelde als samen het hele proces aangaan.

Zo werd François ook betrokken in het hele gebeuren.

Op de dag van de menstruatie moest ik het ziekenhuis bellen om de eerste echo in te plannen.

Eerst werd er bepaald wanneer ik met de puregon kon beginnen.

Op het moment dat ik begon met puregon te prikken, zat ik in de stimulatiefase.

Stimulatiefase

Op basis van de startdatum vond op de zevende stimulatiedag de eer-

ste echo plaats. Omdat ik altijd 's avonds prikte, had ik op de dag van de echo pas zes keer puregon geprikt.

In het geval dat ik op dag drie mocht beginnen met puregon te prikken, vond de echo acht dagen later plaats, na de eerste decapeptyl-prik.

Op dag vier startte ik, dat was negen dagen na de start met decapeptyl, tien dagen na de start met decapeptyl had ik de eerste echo.

De eenheid puregon die ik prikte, was afhankelijk van mijn situatie. Bij mijn eerste ivf/ICSI-poging startte ik met 100IE.

De puregon prikte ik naast de decapeptyl.

Vanaf de stimulatiefase zette François elke avond twee prikken bij mij.

Het prikken vond ik spannend. Eigenlijk was ik niet zo bang voor de prik, maar wat deed die vloeistof die in de spuit zat met mij? Al die hormonen die ik in mijn lijf moest spuiten? Bleef ik gewoon mezelf of ging ik van die hormonen veranderen? Dat vond ik niet fijn. Ik wist niet wat me te wachten stond en ik vond het prettig om baas te zijn over mijn eigen lichaam. Ik hield niet van medicijnen die mijn emoties konden veranderen, zodanig dat ik er geen controle meer over had.

Het was zover, de eerste injectie mocht François zetten bij mij.

Mijn buikwand pakte ik vast, en die hoefde ik zeker niet te zoeken.

François telde tot drie, ik draaide mijn hoofd naar de andere kant en kneep mijn ogen stijf dicht en toen zette hij de prik.

François vond het ook spannend om dit bij mij te doen. Hij telde altijd af voordat hij de prik zette.

De ijskast in de bijkeuken lag vol met medicijnen.

In de ijskast tussen de cola en de vleeswaren moest ik de puregon en de decapeptyl zoeken.

Absurd.

De spuiten bewaarde ik in een aparte doos.

Tel maar uit: bijna vier weken lang elke dag twee injecties!

Dat zag er erg indrukwekkend uit na het einde van de behandeling, al die lege spuiten!

Tijdens de eerste echo werd gekeken hoe het ervoor stond: rijpen er genoeg en niet teveel eitjes? En hoe groot waren de eitjes?

Afhankelijk van de situatie was het lastig aan te geven hoe de rest van het schema zou verlopen.

Twee dagen later vond er een vervolgecho plaats. In de tussentijd bleef ik gewoon doorprikken met decapeptyl en puregon.

Vorbereiding tot punctie

Toen bleek dat mijn eitjes groot genoeg waren, zo rond de achttien millimeter, werd er een punctie ingepland.

Exact vijfendertig uur voor die punctie moest ik de pregnyl (10.000IE) prikken.

Het was heel belangrijk dat ik dit op het afgesproken tijdstip deed, want deze prik zette namelijk de eisprong in gang.

En die moest natuurlijk niet daadwerkelijk plaatsvinden, anders waren alle eitjes weg en was een punctie en daarmee bevruchting niet meer mogelijk.

De dag na de pregnyl-prik en de dag voor de punctie was eigenlijk een soort rustdag.

Gelukkig hoefde ik geen medicijnen meer te nemen of prikken te zetten.

Echt super spannend allemaal.

Nu ik er aan terugdacht was het toch een heftig gebeuren. Op dat moment zat ik middenin de situatie en dacht ik gelukkig nergens over na.

De punctie

Een spannende dag, omdat er een ingreep plaatsvond.

Sommige vrouwen hadden weinig last tijdens en na de punctie, anderen ervoeren het als zeer pijnlijk. Ik was benieuwd hoe ik het ging ervaren.

Een half uur voor de punctie mocht ik thuis een paracetamol innemen.

Toen heb ik weer eens een ‘echte Monique-actie’ verricht.

In plaats van paracetamol, had ik besloten om ibuprofen in te nemen.

Bij mezelf dacht ik, dan heb ik nog minder pijn.

Vervolgens kwamen we bij het ziekenhuis en werd er een infuus in mijn arm aangebracht. De arts vroeg vriendelijk of ik pijnstilling had genomen zoals afgesproken.

Mijn antwoord was: “Ja, ibuprofen.”

De arts keek me verschrikt aan en zei: “Ibuprofen?”

Ze vroeg of ik me nu realiseerde dat de kans groot was dat de punctie niet door kon gaan. Ze zei dat ze eerst moest gaan overleggen met andere artsen over de vraag of het verstandig was om de punctie door te laten gaan.

Met bonzend hart vroeg ik: “Kan de punctie niet doorgaan?”

Die mogelijkheid zat er dik in, ibuprofen mocht je niet slikken voor als er eventueel bloedingen optraden die dan niet of moeilijk te stoppen waren.

Oei, nee, wat schrok ik hiervan.

Was nu alles voor niets geweest?

François was boos op mij, hij kon niet begrijpen dat ik weer mijn eigen regels had gemaakt.

Wat een teleurstelling als het dadelijk niet door kon gaan, dan was alles voor niets geweest. Verloren tijd.

De arts kwam binnen een paar minuten terug met de mededeling dat ze de punctie toch door lieten gaan.

De kans op bloedingen was klein. Wat een opluchting en ik zuchtte diep. Meteen had ik met mezelf afgesproken om die Monique-acties in het vervolg achterwege te laten. De schrik zat er goed in.

We gingen naar de behandelkamer, waar ze een hartslagmeter op mijn vinger plaatsten en mij mentaal voorbereidden.

Mijn eerste ervaring bij het ziekenhuis was heel positief.

De artsen waren aardig en tijdens de punctie waren ze echt heel lief en zorgzaam; ze stelden mij zoveel mogelijk gerust.

Fijn, dat had ik echt wel nodig.

Paniekzaaier is namelijk mijn tweede naam.

Ik kreeg een shot morfine-achtig spul toegediend, waar ik een beetje draaierig en suf van werd.

Ojee, daar kwam een soort van grote breinaald waar ze de follikels mee aanprikten.

Het zweet stond onder mijn armen, ik wist niet wat mij te wachten stond. François en ik konden meekijken op het scherm en zien hoe ze mijn follikels aanprikten.

Het aanprikken van de follikels voelde als een stomp in mijn buik. Ik ging achterover liggen in de stoel en kneep mijn ogen stijf dicht. Ik kon me niet eens ontspannen.

Geen fijn gevoel maar ik wist waar ik het voor deed en ik maakte mij sterk om dit te doorstaan.

De punctie duurde tien tot vijftien minuten.

Daarna moest ik verplicht een uurtje bijkomen op een uitslaapkamer. Ik was blij dat ik even ontspannen kon gaan liggen op een bed met mijn ogen dicht. Alle spanningen ebden weg.

De artsen kwamen ons later vertellen hoeveel eitjes er gevonden waren.

Een follikel hoefde namelijk niet altijd een eitje te bevatten.

Ze deelde ook de uitslag mee van het zaad dat François die ochtend bij hen had ingeleverd.

Gelukkig was dat allemaal positief.

Weer een stapje dichterbij.

Vervolgens gingen de artsen in het laboratorium aan de slag en wij mochten naar huis.

Die dag mocht ik niks meer doen, zelfs niet fietsen.

In het begin voelde ik me nog best prima en dacht ik dat ik nog wel zou kunnen werken, uiteraard was ik dat niet van plan.

Later op de dag begon de morfine steeds meer uit te werken en kreeg ik napijn.

Een soort menstruatie-achtig gevoel maar dan heftiger.

Wachten op de uitslag

De middag van de punctie moest ik starten met het vaginaal innemen van twee utrogestan-bolletjes.

Vanaf de dag na de punctie moest ik dagelijks drie keer per dag twee bolletjes utrogestan inbrengen: 's morgens als ik opstond, 's middags en 's avonds voordat ik ging slapen.

Het was het beste om de tijd tussen het inbrengen zo gelijk mogelijk te krijgen. Mijn schema was acht uur 's morgens, drie uur 's middags en tien uur 's avonds.

De tweede dag na de punctie zouden we gebeld worden voor de uitslag.

Zijn er embryo's ontstaan en zo ja hoeveel?

Wat spannend. Mijn hart klopte in mijn keel toen de telefoon ging.

Niet in alle gevallen ontstaan er embryo's, ook niet als er ICSI wordt toegepast. Bij ICSI vindt de bevruchting buiten het lichaam, in een laboratorium plaats.

Een eikel is namelijk niet altijd in staat om bevrucht te worden, daarnaast kan een bevruchte eikel ook stoppen met delen.

De dagen na de punctie waren behoorlijk spannend.

Als we goed nieuws te horen kregen, werd de terugplaatsing ingepland, die de volgende dag, drie dagen na de punctie, zou plaatsvinden.

En ja, er waren embryo's!

Vier stuks nog wel!

Joepie, wat waren wij blij! Een onbeschrijfelijk gevoel, alsof ik al zwanger was. Zo blij was ik. Weer een stapje in de goede richting.

De terugplaatsing

De dag van de terugplaatsing was zo spannend.

Een half uur voor de terugplaatsing moest ik een liter water drinken.

Een volle blaas moest ik hebben voor de terugplaatsing.

Op weg naar het ziekenhuis in de auto, moest ik heel erg plassen!

Er verder over nadenken deed ik niet want dan deed ik het in mijn broek!

Een we was het enige beeld dat door mijn hoofd spookte en hoe blij en gelukkig ik zou zijn als ik daar nu op zou zitten. Het deed bijna pijn, het ophouden ...

Ongelofelijk, ik kreeg er gewoon de slappe lach van en daarna moest ik er bijna van huilen. Hormonen ...

François en ik zaten in de wachtkamer bij de ivf-afdeling, ik hield het bijna niet meer. Ik was me aan het ergeren dat het zo lang duurde voordat we aan de beurt waren.

Wel janken kon ik op dat moment en ik dacht: zo meteen plas ik in m'n broek!

Elke minuut die we daar aan het wachten waren duurde eeuwen lang.

Opeens ging de deur open en werden onze namen genoemd.

Eindelijk waren we aan de beurt.

Bij binnenkomst zei ik dat ik het niet meer hield en dat de drang hartstikke groot was.

De arts zei dat ik even naar het toilet mocht gaan om een beetje uit te plassen zodat de druk van de blaas was.

Nou zeg, eenmaal op het toilet, durfde ik niet meer te plassen.

Bang dat alles er in een keer uit zou komen.

Uiteindelijk toch gelukt, een beetje geplast en toen weer terug naar de behandelkamer.

Voelde inderdaad als een kleine opluchting, een hele kleine.

Er werd maar een embryo teruggeplaatst, om de kans op een meerling-zwangerschap te verkleinen.

Wat was het moment van terugplaatsen bijzonder. Gewoon omdat er een kant-en-klare embryo werd teruggeplaatst.

We keken samen naar de monitor en de arts vertelde stapje voor stapje wat er gebeurde.

Wij zagen daadwerkelijk het embryo in mijn baarmoeder terechtkomen dat via een slangetje naar binnen werd gebracht.

Alles werd aangewezen, er werd tijd en zorg aan besteed.

Heel mooi en ik was ontspannen.

Daarna mocht ik eindelijk naar het toilet om mijn blaas te legen!

Eenmaal op het toilet durfde ik niet te plassen.

Stel je voor dat het embryo er dadelijk uit zou schieten met plassen?

Dat kan natuurlijk niet, maar dat ging toch door mijn gedachten heen.

Ja, in alle rust heb ik geplast, beetje voor beetje en ik heb niet meteen de kraan volledig opengedraaid.

De terugplaatsing was volkomen pijnloos.